



VICTÒRIA?

Cristina Villacampa

**Del 27 de maig al 9 de juliol
de 2024 al Centre Cultural
La Mercè**

ARTISTA:
Cristina Villacampa

COORDINA:
Tomàs Pons

ORGANITZA:
Escola Municipal d'Art

La *Victòria de Samotràcia* és una peça d'un conjunt escultòric del període hel·lenístic que representa Niké, la deessa grega de la victòria. A ulls contemporanis, no deixa de ser una al·legoria del concepte genèric de victòria, que a l'època remetia a la derrota dels perses per part dels atenencs en una batalla naval que es va desenvolupar al segle V aC a Salamina. Però la peça que més coneixem és la deessa de marbre mutilada, disposada a les restes de la proa d'un vaixell, que avui arriba als nostres ulls des del Museu del Louvre de París.

Descontextualitzada, l'obra bé ens pot expressar coses força allunyades del concepte de victòria. El que veiem és una figura femenina estilitzada alada, però amb les extremitats superiors mutilades, i sense cap. El temps n'ha esqueixat altres detalls, com la draperia tan pròpia de l'estil hel·lenístic, que malgrat tot, podem percebre amb claredat. Inevitablement, veiem l'absència d'alguna cosa. Potser és la de la pròpia victòria, que hi és representada però no hi és del tot, com si des d'una perspectiva contemporània no ens poguéssim permetre més aquest relat simple d'una guerra amb una conclusió formada per vencedors i vençuts; i si d'una cosa vol parlar la instal·lació de l'artista és precisament dels vençuts.

L'artista ha disposat la seva reproducció de l'obra clàssica en un lloc central, però l'ha volgut envoltar d'ales, escapçades, soltes, caigudes als seus peus.

56
Guerres i conflictes
armats al món

-
Any 2023
+ 206.000 morts

Sobre l'artista

Cristina Villacampa és una artista multidisciplinar que darrerament ha fet una incursió a la disciplina escultòrica.

Interessada en les formes i textures de la matèria, creu en l'art no només com a expressió estètica, sinó també com un motor de comunicació que promou el diàleg intercultural i que pot qüestionar les normes socials amb una funció crítica i reivindicativa, alhora que contribueix al desenvolupament personal.

Està parlant dels caiguts, que al capdavant són els qui sempre és necessari oblidar quan es vol assignar a un conflicte bèl·lic una cosa tan impensable com un vencedor: com és possible que algú guanyi si això ha costat vides humanes? Aquest és el punt de partida tan punyent del qual parteix l'artista per reflexionar sobre les guerres de l'actualitat, majoritàriament invisibilitzades per una falsa sensació de pau generalitzada. L'artista vol que hi fixem la mirada, sobretot per recordar-nos que, sigui quin sigui el bàndol que aconsegueixi el seu propòsit, ho estarà fent per damunt d'una gran quantitat de víctimes – d'ambdós bàndols – que hauran perdut la vida. Veurem, per tant, com a cada una de les ales caigudes – o derrotes – hi trobarem un nombre que reflecteix el total de víctimes humanes d'un conflicte armat actual; al revers d'aquestes ales hi ha escrit el nom del conflicte, sovint inaccessible als nostres ulls com ho són en la realitat.

La proposta ens convida a una mirada envers l'art clàssic amb ulls contemporanis i com a instrument de pensament per reflexionar sobre el present. Sovint, el passat és un espai mític que serveix precisament per expressar amb major contundència allò que en l'actualitat es torna difús, difícil de categoritzar i de convertir en afirmació. L'obra de l'escultora busca aquest escenari metafòric on es convoca el passat per afirmar el present.

Alexandre Roa Casellas

